

skulde svare en Afgift i Overensstemmelse med den Indtægt, som de havde deraf — altsaa samme Skat, som andre Borgere svare af deres Indtægt — løb det fra Regjeringens Side, at hvis noget Saadant skulde indføres, saa burde Eierne have Erstatning for, at de i lang Tid havde svaret Mindre, end de burde svare. Naar vi sammenstille blot disse to Spørgsmaal og se, hvilke Interesser de røre ved, saa synes der deri at ligge en Antydning af de Interesser, som Regjeringen særlig vil værne om, og som det ganske vist kan lykkes den at værne om, fordi den kan gjøre det umuligt paa disse Omraadet at faae gennemført Reformer, som Folket længe har ventet paa. Men jeg vil dog ikke sige, at jeg tror, at Regjeringen bliver paa sin Plads og veebliver at fastholde sin Politikk netop for disse Sagers Skyld. I den høitærede Førsteministers Udtalelser for nogen Tid siden turde der ligge et Ringerpeg om, hvad der er den dybere Grund til Regjeringens Forbliven paa sin Plads. For ikke saa lang Tid siden udtalte nemlig Førsteministeren her i Thinget, at han var „Kongens og Landets Minister“, og deri turde der ligge en Forklaring af den Politikk, som Regjeringen nu følger. Jeg skal dog ikke opholde mig ved dette sidste Udtryk, at han var Landets Minister, thi saa klar som denne Uttring i og for sig var, saa blev den dog noget forplumret ved et lille Tillæg, idet Ministeren nemlig sagde, at han ikke var det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds' (Bergs) Minister. Den høitærede Minister henregnebe altsaa ikke det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds til „Landet“, og saa henregner han vel heller ikke os Andre dertil. Jeg skal selvfølgelig ikke komme nærmere ind paa dette Udtryk, at han er Landets Minister, thi det senere Tillæg, at han ikke var det nævnte ærede Medlems Minister, forplumrede, som sagt, Meningens eller gjorde den ialtsald uklar for mig. Ialtfald kunde det jo synes, at han ikke derved tog særligt Hensyn til Landets Befolkning. I den allerunderdanigste Forestilling til Hs. Maj. Kongen udtalte Ministeriet i sin Tid, at det havde det Haab, at det større Flertal af Landets befindige og maadeholdne Bælgerbefolkning vilde stille sig paa det og det Standpunkt, altsaa i Overensstemmelse med Regjeringens Ansikter. Det større, maadeholdne og befindige Flertal af Bælgerbefolkningen maa dog vel henregnes til „Landet“, og dersom Ministeriet betragtede sig som et Udtryk for Landets Befolkning, maatte det vel tage Hensyn til det Svar, som denne Befolkning har givet. Det har Regjeringen imidlertid ikke gjort. Den har spurgt, men naar Svaret kom, har den ladet, som om den ikke havde spurgt eller ikke havde hørt eller forstaaet Svaret. Og jeg kan ikke Andet end paa det Allerstærkeste gjøre Indsigelse mod den Uttring, som nys kom fra den høitærede Førsteminister, at Bælgerne Landet

rundt neppe havde en saadan Forstaaelse af Stridsspørgsmaalene, at de havde paalaagt deres Repræsentanter ikke at gaa fra den Stilling, som nu Flertallet i dette Thing indtager. Jeg kan forfikkre den høitærede Minister, at Spørgsmaalene ere ikke saa vanskelige at forstaa; der er en fuldstændig klar Opfattelse deraf rundt om blandt Landets Bølgere. Men dersom den høitærede Regjering tvivler deraf — jeg tror nu forresten ikke, den gjør det — kan der jo opløse Thinget; men ligesaa ofte den vil prøve paa at opløse Thinget — hvad jeg mener vilde være et stort Misbrug — ligesaa tidt vil den faae det samme Svar og faae det endnu klarere og stærkere, for hver Gang Thinget opløses, saa at den tilsidst vil faae et endnu ringere Mindretal for sig, end den for Diebliffet har. Men den ærede Førsteminister var ikke blot Landets, men ogsaa Kongens Minister. Dette giver mig Anledning til en Udtalelse, som jeg tror, det er rigtigt ogsaa fremkommer her i Thinget. Jeg tror, det er rigtigt, at vi her, saavidt muligt, tale aabent og ærligt ligeoverfor hinanden, og jeg vil da sige, at ligesaa lidt som jeg misbilliger Ministeriets Beskræbelse i Henseende til at gjøre sig ogsaa til Kongens Minister, ligesaa meget beklager jeg, at det har været saa uheldigt netop paa dette Omraade. Der er en ikke ubekjendt Politiker, som, om han just ikke hører til Samfundets Støtter, dog hører til Regjeringens Støtter, og som engang ved en høitidelig Leilighed har udtalt, at der gik en republikansk Understrøm gennem Europa, men at han dog mente, at den ikke fandt nogen Jordbund her. Saaledes siges der, at han skal have udtalt sig. Det kan jo være, at han dengang havde Ret; men saa Meget er vist, at den nuværende Regjering har skabt en saadan Strøm her i vort Fædreland, og at alle de, som endnu have Kjærlighed til det konstitutionelle Kongedømme, kun med Beklagelse kunne se paa, at Regjeringen vedbliver at staa paa det Sted, den nu staa paa, og fortsætter med den uheldige Politikk, den hidtil har ført. Jeg tror, det er rigtigt, det udtales; thi det er saaledes. Ligesaa vist som jeg tror, at Regjeringen virkelig mener og har troet, at den skulde være et Værn om de Interesser, som den høitærede Førsteminister har udtalt sig om, ligesaa vist er jeg overbevist om, at det Bedste, den for Diebliffet kunde gjøre for at værne om disse Interesser, vilde være at forlade sin Plads. Der er opfattet det Spørgsmaal: Hvor glide vi hen? I det Hele taget at se ind i Fremtiden og profetere, hvad ske skal, det er jo en vanskelig Sag; men saa Meget kunne vi dog skjønne, at vi alle-rede ere glæde saa langt, at mange ellers forstandige og tænkende Medborgeres Forstand og Opfattelse synes at være bleven forvirret. Der fremkommer jo ogsaa stundom her i dette Thing saadanne Udtalelser, saadanne Opfattelser og saadanne Fortolkninger, som vi aldrig før i Dan-